

6. Oklahoma

Daniel immár rutinosan lépett ki a szivárvány kapuból, éppen csak egy kicsit kellett megtámasztania magát érkezésnél a nappalija közepén elhelyezkedő asztalon, ami közepén ott volt a könyv, pont úgy, ahogy egy nappal korábban hagyta. Faliórájára nézve megállapította, hogy a korábban megfigyelt időeltolódás Equestriához képest most is fennállt, hiszen nem sokkal múlt el dél, miközben Starlight Ridge-ből reggel indultak. Megfordult, hogy udvariasan megkérje a pónikat, hogy hagyják figyelmen kívül a viszonylagos rendetlenséget, amikor...

- Mi a fészkes fene...? - hagyta el a száját, miután megfordult, és lemeredt a döbbenettől. A pónik eltűntek. Viszont három ember hevert a padlón a lába előtt, látszólag roppant kényelmetlen helyzetben.

- Hello? Ti vagytok azok? - kérdezte Daniel még mindig lefagyva. Hármuk közül egy idősebb nő szintén döbrent arccal nézett fel Danielre. Kétségtelenül dekoratív, negyvenes kinézettel rendelkezett, sötétkék hajában bordó csíkokkal, ruházata lila alapszínű volt, minden különlegességtől mentes, de modern, divatos megjelenést adott az emberré változott Twilightnak. Mellette Daniel felismerte a hófehér ruházattal rendelkező, felnyírt hajú, tinédzsernek kinéző Zippet és a kópés frizurájú, farmert és inget viselő, szintén fiatal Hitchet. Mindketten döbrent arccal vizsgálták új testüket, különösen a kezüket és az ujjait. Végül Hitch mondta ki azt, amire mind a négyen gondoltak:

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!! - megpróbált hirtelen mozdulattal felállni, de teljesen elvesztette az egyensúlyát, és hátraesett, alaposan beverve a fejét. Zipp ezt értetlenkedve nézte végig, majd esetlenül maga elé emelt kézzel nézett Twilightra.

- Ennek így kellett volna történnie? - kérdezte megszeppenve.

Twilight a fejét rázta, és képtelen volt megszólalni. Daniel gyorsan mindhármut felsegítette a kanapéjára, majd szóttanul leült a asztal szélére, és tanácstalanul nézte az emberré változott pónikat. Hirtelen felvillant mellette a könyv, és miközben az egyik lapon a Starlight Ridge-ben maradt Sunny, Izzy, Pipp és Misty stilizált rajza volt látható, mellette megjelent egy írás: "Minden rendben?" Daniel szóttanul Twilighték felé fordította a könyvet, és úgy tartotta pár másodpercig. Mikor visszafordította, a rajzon a döbrent arcú pónikat látta. Elővett egy tollat, beírta, hogy hamarosan jelentkeznak, majd becsukta a könyvet.

- Ez hihetetlen - szólalt meg végül Twilight, továbbra is roppantul idegenkedve pillantva végig az új testén -, fogalmam se volt, hogy ilyen hatással van ránk.

- Eltűnt a szárnyam - panaszkodott Zipp a hátát vakarva. - Csak tudnám, mi ez itt elől? Mintha ki lennék párnázva... - és tanácstalanul nézett le a mellére.

- Nekem nincs akkora, az baj? - kérdezte Hitch, ránézve Zippre és Twilightra. - Olyan viszkető érzés az egész. Nem gondoltam volna hogy ilyen kényelmetlen embernek

lenni - mondta Danielnek címezve, aki a tenyerébe rejtette az arcát, és tanácstalanul pillantott ki az ujjai közül.

- Mondjátok, hogy nem kell megtanulnotok járni...

Twilight felegyenesedett ültében, majd elkezdte tornáztatni kezeit, lábait és fejét. Zipp és Hitch tétován utánozni kezdték.

- Menni fog - mondta a hercegnő, majd aggódalmasan nézett fel Danielre. - Viszont ha mi emberré változtunk, akkor valószínűleg...

- Flurry Heart is - bólintott a férfi.

- Daniel? Hány ember él a Földön?

- Úgy kb? 8. Milliárd.

Twilight összeroskadt, arcán a kétségbeesés villant át.

- Azért van ennek jó oldala is - jegyezte meg Zipp óvatosan. - Így legalább be tudunk olvadni, könnyebben tudunk nyomozni, nem kell bujkálunk.

Hitch hirtelen megállt a keze tornáztatásában.

- Megvan a szépségjegyem - kiáltott fel boldogan, és felmutatta a jobb kézfejét, aminek külső oldalán, egyfajta tetoválásként ott volt a pajzsba ágyazott patkó.

Ugyanitt találta meg Zipp a koronás villámot, Twilight pedig a csillagait.

Daniel lassan feltápáskodott.

- Próbáljátok megszokni a testeteket, nem kell kapkodnotok. Összedobok valamit addig - mondta, és elindult a konyhába. Emlékeztette magát, hogy póniként valószínűleg nem tartanak igényt húsrá, úgyhogy a mélyhűtőjében kotorászva mirelit zöldséget választott, valamint tojást és sajtot vett elő, és már egy megfelelő méretű serpenyőt kezdett keresni, amikor meghallotta, hogy egy autó áll meg a feljáróján. Kitekintve látta, hogy Molly kicsi Nissanjából szállt ki Lunával együtt. Gyorsan az előszobába siettet, mikor a kulcs fordult a zárban, és belépett Daniel kislánya, nyomában Mollyval.

- Apaaa! - kiáltott fel meglepetten a kislány, majd az apja nyakába ugrott. Molly kissé morcos arckifejezéssel állt meg mögötte.

- Édesem, de jó hogy látlak - mondta Daniel boldogan, hatalmas puszit nyomva Luna arcára.

- Én is örülök, bratyo - mondta Molly cseppet sem örülve. - Még jobban örültem volna, ha felhívsz, hogy végre itthon vagy.

- Sajnálom - szabadkozott Daniel, és bár folytatta volna, Molly legyintett, és elhaladt mellette. - Várj, van itt valami, amit tudnod kell...

- Bocs, Danny, de most semmi kedvem meghallgatni, hogy... - Molly beért a nappaliba, és meglepetten állt meg a három idegent meglátva.

- Tudnod kell, hogy vendégeim vannak - fejezte be Daniel, ahogy belépett Lunával, és a vendégekhez fordult. - Bemutatom a lányomat, Lunát, és a testvéreimet, Mollyt.

A kanapén ülő három személy bizonytalanul integetett. Daniel a hugához fordult.

- Molly, szerintem kapaszkodj meg.

- Mi van már? - kérdezte Molly ingerülten.

- Szóval a vendégeim Twilight Sparkle hercegnő, Zipp Storm hercegnő, valamint Hitch Trailblazer, Kanca-öböl seriffje. Ők pónik Equestriából.

Döbrent csend következett, Molly még a kezében tartott női táskát is elejtette, miközben felváltva nézett a bátyjára és a kanapén ülő idegenekre. Luna intett Danielnek, majd mikor az lehajolt, a fülébe súgta:

- Apa, te most viccelsz Mollyval?

Molly szembefordult a bátyjával.

- Daniel, ha ez egy vicc...

- Kérlek, ne haragudj - szólalt meg Twilight, miközben bizonytalanul elkezdett felkelni a kanapéről - Daniel igazat mond. Most érkezünk Equestriából. Tudom, jártál ott korábban, ahogy a bátyád is, láttam a képet rólatok.

- Képet? - kérdezte Molly még mindig döbrenten. Daniel a zsebébe nyúlt, és kivette a régi papirost, majd a húga kezébe nyomta. Az széthajtogatta, és a szájára szorított kézzel nézte a rajzot majd egy percre. Luna kíváncsian próbált belepillantani. Molly végül Danielhez fordult.

- Danny. Ez most tényleg a valóság? Nem álom volt?

- Sose volt álom, Molly.

A nő lassan leeresztette a kezét, amiből Luna óvatosan kicsente a képet.

- Bocsássatok meg. Kijönnél velem a konyhába, Danny?

A férfi bólintott, és Mollyt követve elindult a konyhába. Luna kíváncsian nézte a képet, miközben félszegen közeledett Twilighték felé.

- Ti tényleg pónik vagytok? - kérdezte a kislány félénken.

- Hát... igen - szólalt meg Hitch, miközben kérdően nézett a társaira. - Nem nagyon hiszed el, ugye?

Luna szégyenlősen megingatta a fejét.

- Hát most mi se nagyon - ismerte el Zipp.

Twilight lassan kislány mellé lépett, és a képre mutatott.

- Megismered édesapádat, nem igaz? - kérdezte.

- Persze, ő az - mutatott Luna az apjára. - Ő Molly, ő pedig Megan, apa testvérei - mutatott a képen a két kislányra.

- És azt tudod, hogy ő kicsoda? - mutatott Twilight a gyermek Daniel ölében lévő apró fekete csikóra. Luna megrázta a fejét.

- Ő az én egyik példaképem, és egy nagyon jó barátom volt valamikor régen. Ő vigyázta a pónik álmát minden éjszaka. Egyike volt Equestria legnagyobb uralkodójának. Ő volt Luna Hercegnő.

- Luna, mint én? - kérdezte a kislány meglepetten.

- Bizony - bólintott Twilight. - Apád is, Luna is ilyen kicsik voltak mikor találkoztak. És apukád emlékezett arra a kis fekete csikóra, és róla nevezett el téged. Viseld büszkén ezt a nevet, az egyik legnagyszerűbb equestriai póni viselte egykor.

- Equestria akkor tényleg... létezik? - kérdezte a kislány áhítattal. Mindhárman bólintottak.

- Csodálatos helyek vannak Equestriában - vette át a szót Hitch. - Van egy erdő, ami tele van kristályokkal, és unikornisok laknak benne, Zablaerdőnek hívják. Vagy egy nagy város egy hatalmas sziklaormon, az pedig Zafír-fok, tele van pegazussal. De az én kedvencem az Kanca-öböl, egy gyönyörű tengerparti kisváros, én ott születtem, és hiszed vagy sem, ott én vagyok a seriff - és Hitch mesélni kezdte a kalandjaikat az áhítattal figyelő Lunának.

Eközben kint a konyhában Molly az asztal fölé hajolva próbálta kiheverni a sokkhatást.

- Jól vagy? - kérdezte belépve Daniel.

- Ott voltál az elmúlt pár napban? Equestriában? - kérdezte Molly.

- Igen.

- Pár napja, mikor este érkeztél meg, és nem tudtad elmondani, hol voltál egész délután...

- Akkor találtam meg a könyvet. Ott volt, a sok lim-lom között az árvaházban. Frank hívott, hogy hamarosan lebontják, és ha van valami amit el akarok vinni, akkor megtehetem. Ott kutakodtam a padláson, aztán egyszer csak fényleni kezdett a könyv. A túloldalon egy Sunny nevű póni próbálgatta, de nem sikerült elsőre neki a varázs, ezért néhány órára a két világ között ragadtam.

Molly felsóhajtott.

- De miért nem mondtad? Én meg alaptalanul vádaskodtam.

- Ha ezt akkor elmondtam volna, szerinted hogy reagáltál volna?

- Ugyanúgy azt mondtam volna, hogy megint elkezdted inni - vallotta be Molly.

Megfordult és átölelte a bátyját. - Jaj, ne haragudj, tesó, nem akarok olyan lenni, mint Megan.

- Nem vagy olyan. Nem tudom, hogyan köszönjem meg a segítségedet - Daniel kibontakozott az ölelésből, majd újra elkezdte keresni a serpenyőt. - Összedobok valamit ezeknek a póniknak, amíg megtanulnak két lábon járni.

- Mondd, Danny, milyen volt visszatérni oda?

Daniel végiggondolta az elmúlt napokat.

- Egyrésztől az még mindig egy mesevilág, ahol csodálatos varázslények élnek boldogságban, mentesülve attól a sok szarságtól, ami megkeseríti a Földön az emberek életét. Másrészt... sok minden változott, és a tragédiák őket se kerülték el.

- És mit keresnek itt?

- Egy hercegnőt.

Molly meglepődve nézett a bátyjára.

- Ezt hogy érted?

- Eltűnt a Kristálybirodalom hercegnője egy harc során. Valószínűleg annak a könyvnek a segítségével tüntették el, amit mi is használtunk az átjárásra. Szóval van rá esély, hogy itt a Földön, sőt itt az Egyesült Államokban van valahol.

Molly elgondolkodva nézett maga elé.

- Ez mikor történhetett? - kérdezte.

- Ez a legnagyobb baj, hogy fogalmam sincsen. Ez a könyv nagyon furcsán működik, nincs szinkronban a két világ idővonala, mi huszonöt éve voltunk Equestriában, de ott azóta eltelt vagy kétezer év.

- Mennyi??? - kérdezte döbbenten Molly.

- Bizony, én is le voltam döbbenve. A pónik, akiket akkoriban ismertünk, már rég halottak. Az egész világuk megváltozott. Elterjedtek egész Equestriában, és kialakítottak egy birodalmat. Csak aztán kitört a polgárháború, a különböző pónifajták ellenségekké váltak és elkülönültek. Ez nemrég változott meg. Hihetetlen hogy erről beszélek, miközben serpenyőben sütök tojást meg zöldségkockát varázspónik részére. Elő kéne keresnem valahonnan a tíz éves Dannyt, én már öreg vagyok ehhez.

Molly elnevette magát.

- Tudod, rengetegszer olvastam Megan meséit a lányodnak, és őszintén, nagyon szerettem átadni Lunának ezt a varázslatot, amit mi gyerekként megtapasztaltunk. De mégis... annyira fiatal voltam, annyira álomszerűnek tűntek számomra azok a kalandok. Most meg, ennyi év után, egyszer csak megjelennek...

- Elnézéseketek kérem.

Daniel és Molly egyszerre kapta fel a fejét. Twilight állt az ajtóban, még mindig kicsit bizonytalanul.

- Kimehetnék egy kicsit levegőzni? - kérdezte.

- Hogyne! Molly, kikíséred a teraszra? - szólt Daniel a húgának, aki bólintott, majd átkarolta a hercegnőt, és kivezette a házból.

- Sajnálom, hogy problémát okozunk - rebegte Twilight, miközben még mindig nagy odafigyeléssel rakta egyik lábát a másik elé.

- Ugyan, ne szabadkozz - legyintett Molly, miközben kinyitotta a bejárati ajtót, és a mellette lévő ülőgarnitúrára óvatosan segített leülni a pónihercegnőt. - Tudod, az hogy Equestria nem egy álom volt, hogy ti hirtelen itt vagytok, olyan mintha... Mintha egész életemben erre a pillanatra vártam volna...

Twilight hálásan rámosolygott a nőre, majd kíváncsian körülnézett. Bár ő ezt nem tudhatta, Oklahoma City kertvárosi részének egyik csendes utcájában volt Daniel háza, meglehetősen kellemes környéken. A forgalom nem volt számottevő, egy közeli játszótérről gyerekzsivaj hallatszott, a legnagyobb hangzavart a szomszéd fűnyírója vagy hangszórója okozza általában. Molly követte Twilight pillantását.

- Elég furcsa lehet ez most nektek... Nem vagytok hozzászokva gondolom ilyen ingerekhez.

- Ugyan, ez még egészen kellemes. Sokkal jobban zavar, az hogy... - Twilight felsóhajtott, kinyújtotta azt a kezét, amin a szépségjegye volt, és koncentrálni kezdett. Molly csendben figyelte a pónihercegnőt, aki néhány perc után csalódottan leeresztette a kezét. - Ettől tartottam. Szinte semmilyen esszenciát nem érzékelek. Molly szomorúan ingatta a fejét.

- Hát, üdv a Földön. Semmi varázs, semmi bűbáj, borzalmas unalmas lehet a számodra.

- Azért ez nem teljesen igaz - mondta Twilight elgondolkodva. - Kétségtelenül nincs itt meg az a mindent betöltő mágia, de... kicsit olyan mintha buborékot akarnék elkapni. Látom magam előtt, pedig átlátszó, és ha meg akarom fogni, kipukkad... Van a világotokban valami rejtett erő, mint valami titkos, mélyen őrzött energia, ami mintha ki akarna törni, de képtelen rá.

- Danny azt mondta, hogy egy hercegnőt kerestek.

- Így van. Flurry Heartnak hívják, az egyik legnagyszerűbb póni aki valaha Equestriában született. A bátyám gyermeke... - Twilight torka összeszorult a gondolatra. Shining Armor már rég nem élt, ő pedig reménytelenül kutat egy idegen világban a lánya után... A reménye fokozatosan halványodott, minél többet tapasztal az itteni világból. - Nagyon fontos volt számomra, saját gyermekemként szerettem őt. Amikor eltűnt Equestriából, lelkem egy része vele együtt tűnt el. A bátyád reménnyel töltötte meg a szívemet, de nem számoltam azzal hogy mennyire más a ti világotok. Félek hogy feleslegesen jöttünk el.

- Szerinted megéreznéd a jelenlétét, ha elég közel lennél hozzá? - kérdezte Molly.

- Ebben biztos vagyok - bólintott Twilight. - Érzem bent a házban Zipp és Hitch esszenciáját, sőt, még Daniel pólusaiból is árad az equestriai mágia, pedig csak pár napot töltött ott. Ha egyszer közel kerülnék Flurryhoz, azonnal megérezném, bármilyen alakban is lenne.

Eközben a konyhában Daniel jól haladt az ebéddel, és közben időnként átnézett a nappaliba, ahol látta, hogy Luna épp Megan pónis mesekönyveit mutatja meg Zippnek és Hitchnek. Már a találáshoz készülődött, mikor Zipp jelent meg a konyhaajtóban, kezében az egyik könyvvvel.

- Én kicsi pónim, ez komoly? - kérdezte, meglóbálva a könyvet.

- Nocsak, megy már a járás? - kérdezte Daniel elismerően.

- Pegazus vagyok, ha nem tudnád, szomorú lenne ha nem menne a két lábon járás, miközben repülni is tudok - korholta le Zipp, majd letette Daniel elé a könyvet, és óvatosan leült az egyik konyhai székre. - Mi ez? Ez rólunk szól?

Daniel tányérokat és evőeszközöket vett elő, miközben kimérten válaszolt.

- Zipp, mikor utoljára eljöttünk Equestriából, és többé nem nyílt meg az átjáró, mindhárman máshogy éltük meg azt a csalódást. Molly egy idő után mindenkinek mesélt az árvaházban a kalandjainkról, és egyre többen győzték meg arról, hogy csak álmodta az egészet, és ezt egy idő után el is hitte, mi pedig nem akartunk ezen

változtatni. Én örlődtem, vágytam oda vissza, és minél több idő telt el, annál jobban gyűlt bennem a harag, hogy Equestria lemondott rólam. Nekem ez jutott utána az életben, az örlődés, az igazságtalanság érzése, és ez meghatározta az életemet, hogy képtelen voltam tovább lépni... Megan viszont... Megan egy nagyon erős jellem, aki tényleg azért volt Equestriában, hogy segítsen a póni társadalmon. Ő végig tisztában volt, hogy ami történt, megtörtént, de közben a közlgő felnőttkor felelőssége nyomta a vállát, és emellett vigyáznia kellett a két labilis testvérére. Egy idő után jegyzetelni kezdett, vázlatokat írt, tele volt az asztala, táskája feljegyzésekkel. Nem is titkolta igazán őket, ezért hamar rájöttem, hogy az equestriai kalandjait eleveníti fel. Aztán, nem sokkal miután elvégezte a gimnáziumot, odaadta az első könyvének a vázlatát. Ez volt a Menekülés az Éj Kastélyából, az első része az Én kicsi pónim sorozatnak, bár akkor még fogalmam sem volt arról, hogy ez sorozat lesz, ráadásul döbbenetesen sikeres és népszerű. Csak én tudtam, hogy igaz történeten alapul, ráadásul ez meséli el, hogyan győzte le Tirek Nagyurat, tizenhárom évesen, mágiát használva. A könyv remek lett, alapvetően gyerekek számára íródott, de egy felnőtt számára is élvezetes olvasmány lett, és hamarosan több kiadó versengett érte. Megan egy csapásra híres lett, a Éj Kastélya meg a legnépszerűbb könyvek közé került. A nővérem pedig nem állt le, sorra írta ki magából kalandjainkat, és rövidesen egymásnak adták a kilincset kiadók, producerek, játékgárak képviselői, az Én kicsi pónim pedig egy márka lett, ruhákkal, gyerekjátékokkal, rajzfilm-sorozattal. Mára Megan az egyik legjobban kereső író az Egyesült Államokban, pedig hidd el, árvaként kb a nulláról indult. Zipp döbbenetesen hallgatta Daniel történetét, miközben a mesekönyvet lapozgatta.

- De ez azt jelenti, hogy a Földön az emberek tudják, mi az az Equestria - mondta elgondolkodva.

Daniel megvonta a vállát.

- Azt tudják, hogy egy mesevilág varázslatos lényekkel. Nem az egyetlen, de az biztos hogy hatalmas rajongótábora van, meglepő módon nem csak gyerekek...

- Miért nem mondtad ezt korábban? - kérdezte Zipp.

- Miért lett volna ez fontos számotokra a túloldalon? Tudtommal mi hárman voltunk az egyetlen emberek, akik valaha Equestriában jártak, és a pónik se jártak át ide, eddig legalábbis. És őszintén megmondom, akár megtaláljuk Flurry Heartot, akár nem, a dolgoknak nem szabad változnia. Ti hazamentek, mi itt maradunk. Nem akarom, hogy az emberek megfertőzzék a világodat. Higgyék csak, hogy egy mesevilág, végül is tényleg úgy van.

- És ha pont Flurry Hearttól tudják, hogy Equestria valódi?

- Figyelj, egy átjáró van a világotokba, azt elrejtetem, vagy akár el is pusztíthatom - jelentette ki Daniel, bár elkomorodott a gondolatra.

- Akkor te se jöhetsz át többet - jegyezte meg halkán Zipp.

- Nem is vagyok oda való.

Zipp bosszúsan megcsóválta a fejét.

- De talán van akinek hiányoznál, nem gondolod?

Daniel szomorúan nézett az átváltozott pegazusra, mikor a nappali felől furcsa csúszó-mászó hangokat hallottak. Először Luna jelent meg az ajtóban, aki tanácstalanul nézte, ahogy Hitch továbbra is négykézláb próbált közlekedni.

- Édesem, ez most komoly? - kérdezte Zipp fejcsóválva.

- Nem tehetek róla, földpóni vagyok - jelentette ki bosszúsan Hitch. - Én azt szoktam meg, hogy a négy patám mindig a földet érinti. Most meg olyan érzésem van, mintha valami rongyból készült játék póni lennék. Pata helyett meg ezek a fura nyúlványok vannak, nem is értem, hogy lehet ezeket elviselni...

Zipp és Daniel felsegítették a seriff pónit az egyik székre.

- Mindjárt tudtok ebédelni. Hitch, próbáld tornáztatni a kezéd és a lábad, menni fog neked is. Luna, te pedig... - Daniel ránézett a lányára, akinek végtelen zavart látott a szemében -, te pedig feljössz velem egy pillanatra. Kérnék egy pár percet - szólt oda a két póninak, akik némán bólintottak. Apa és lánya a felső emelet felé vették az irányt. Hitch felsóhajtott, majd bűnbánóan Zippre sandított.

- Ne haragudj rám, szerelmem. Azért jöttem, hogy bármitől megvédjelek, most pedig olyan vagyok, mint egy rakás szerencsétlenség.

Zipp megrázta a fejét, Hitch elé húzta a saját székét, és a két tenyere közé fogta a csődőre fejét.

- Boldog vagyok, hogy itt vagy velem, Hitch. Melletted erősebbnek érzem magam. Ne félj, hamarosan ráérezel.

A srác a fejét csóválta, de közben kedvesen simogatni kezdte szerelme kezét és arcát, majd közelebb hajolt hozzá, és megcsókolta.

Aztán hirtelen mindketten elnevezték magukat.

- Hogy ez mennyire... - kezdte Hitch szinte fuldokolva.

- Igen... - kontrázott rá Zipp. - Miért ilyen nagy a nyelvem? És miért van ennyi nyál a számban? Nem gondoltam volna, hogy embernek lenni ennyire... kényelmetlen. De tudod mit? - Zipp végigsimított szerelme tinédzseresen borostás arcán - Te még így is nagyon jóképű vagy.

Hitch megsimogatta a lány kezét.

- Te pedig az én gyönyörű hófehér pegazusom vagy, mindegy milyen alakban is vagy. Szeretlek.

- Én is szeretlek. Köszönöm hogy itt vagy velem.

Eközben az emeleten Daniel belépett a lánya szobájába, majd mikor Luna is belépett, gondosan becsukta maga után az ajtót. A szoba jól tükrözte egy tíz éves lány ízlését: az ágyán még mesés ágynemű és plüssállatok hadserege várta a gazdáját, de a kis asztalon már ott volt egy laptop, a falon pedig néhány poszter híres popegyüttesekről és fiatal énekesekről. Az ágya melletti komódon pedig egy barna hajú nő fekete-fehér, gyászszalaggal kiegészített fényképe. A néhai Emily Williamsé.

- Apa! Mi ez az egész? - kérdezte Luna rosszálló tekintet vetve apjára.

Daniel fáradtan ült le az ágy szélére.

- Nehéz ezt megmagyarázni, mert az az igazság, hogy még én se nagyon hiszem el, ami az elmúlt napokban történt velem. És nem tudom, hogy képes vagy-e hinni nekem. Nem igazán érdemeltem ki a bizalmat az elmúlt időszakban.

- Csak legyél őszinte hozzám, apa - kérlelte Luna.

Daniel sóhajtott egyet, és az asztalra pillantva meglátott egy kötetet az Én kicsi pónim sorozatból. A kezébe vette, fellapozta. Nem kellett sokáig törnie a fejét, hogy melyik equestriai kalandjukat dolgozta fel Megan ebben a történetben.

- Mindig is furcsa volt ezeket a könyveket olvasni neked - mondta Daniel mosolyogva. - Néha eszembe jutott, hogy nem azzal kellett volna kezdenem, hogy "hol volt, hol nem volt", hanem hogy "igaz történet alapján".

- Úgy érted, hogy ezek a dolgok tényleg... megtörténtek? - kérdezte Luna döbbsen. Az apja bólintott.

- Számodra ez mindig mese volt, számunkra viszont valóság. Equestria létezik. Egy létező világ egy távoli dimenzióban, és mi olyan szerencsések voltunk, hogy részesei voltunk egy rövid ideig annak a világnak. Megan pedig írt belőle egy könyvsorozatot. Luna csendben nézte az apja kezében lévő könyvet.

- Dehát... hogyan tudtatok elmenni oda? - kérdezte végül.

- Pontosan én se tudom, de kellett hozzá az a könyv, amit pár napja megtaláltam az árvaházban. Megan volt mindig is, aki segített átjárni a dimenziókapun, de sose mondta el, hogy volt erre képes. Tudod, annyi idős voltam mint most te, Molly még fiatalabb, akkoriban nem gondolkodtunk azon, hogy miért és hogyan történnek a dolgok, csak... megtörténtek. És gyermekkorunk legboldogabb időszaka volt amikor Equestriában kalandoztunk. Aztán egyszer csak vége lett, a kapu nem nyílt ki többet. Én pedig sose tudtam túltenni ezen magam, évekig csak kerestem a helyem a világban, amíg nem találkoztam... édesanyáddal.

Mindketten Emily képére pillantottak.

- Mikor őt is elvesztettem, úgy éreztem túl sok lett az üresség a lelkemben. Miattad kellett volna erősnek maradnom, de képtelen voltam erre, hagytam hogy felemésszen a veszteség. Úgy gondoltam, a világ mindent elvesz tőlem, amit szeretek. Persze most már tudom, hogy ez nagyon önző gondolkodás volt, túl kellett volna lépnem, de ez sose ment nekem. Nem vagyok jó apa, Luna, de szerintem ezt te is nagyon jól tudod. A kislány átölelte az apját, aki zokogni kezdett.

- Apa, én szeretlek téged - mondta Luna halkán -, és hiszek neked.

- Annyira jó lány vagy - mondta Daniel elfúló hangon. - Nem érdemellek meg téged. Pár percig csendben, egymást átölelve ültek az ágyon, és kisírták magukat. Luna végül letörölte könnyeit, és komoly pillantást vetett apjára.

- Akkor ők hárman... tényleg pónik? - kérdezte óvatosan.

- Igen. Nem tudtunk, hogy emberré változnak, ez mindenkit meglepetésként ért - mondta Daniel, miközben igyekezett összeszedni magát.

- És miért jöttek?

- Elveszett egy hercegnő, a neve Flurry Heart. Jó esély van rá, hogy a mi világunkban van valahol. Megpróbálok segíteni a keresésében. És alighanem Molly is beszáll.

- Én is szeretnék segíteni - jelentette ki Luna ellentmondást nem tűrően. Daniel halvány mosollyal nézett a lányára, és örömmel nyugtázta, hogy mennyire az anyjára emlékezteti...

- Ugye nem akarod megtiltani, apa? - kérdezte Luna szigorúan.

Daniel a fejét rázta.

- Talán tudnék jobb apa-lánya programot is, de nincs okom távol tartani téged. De tudnod kell, hogy veszélyes is lehet ez az egész, szóval csak akkor tarthatsz velünk, ha megígéred, hogy hallgatsz rám, Mollyra, sőt akár a pónikra is, ha a helyzet úgy kívánja.

- Úgy lesz apa, megígérem - bólintott Luna.

- Én is megígérek egy valamit. El foglak vinni Equestriába. Megérdemled, hogy megéld azt a csodát, sokkal jobban megérdemled, mint én valaha.

Luna átölelte apját, és halkán elrebegett egy köszönömöt. Ezután együtt mentek le a konyhába, ahol Molly, Twilight, Zipp és Hitch már vártak rájuk.

- Beszéltem Megannal - jelentette ki Molly, mikor Daniel belépett, aki megtorpant a hír hallatán.

- Csodás... - mondta elhúzva száját.

- Ő a másik testvéred, aki a könyveket írta? - kérdezte Zipp, miközben esetlenül mert magának ételt a serpenyőből. - Hogyhogy nem örülsz neki?

- Nem igazán áll szóba velem, miután majdnem elittam az agyamat - mondta Daniel gépiesen. - Persze valahol megértem, valahol meg mondjuk jól esett volna ha néha meglátogat, és mond pár vigasztaló szót.

- Ő fizette a rehabilitációt - emlékeztette Molly, amit a férfi egy szúrós pillantással jutalmazott.

- És mit mondott? - kérdezte végül.

- Furcsa volt nagyon - mondta Molly elgondolkodva. - Mintha számított volna a hívásomra. Miután elmondtam neki, hova megyünk, azt mondta intéz nekünk szállást, és estére ő is megérkezik.

Danielnek a lélegzete is elállt, miközben Hitchnek segített ételt merni a tányérjára.

- Hova érkezik? Milyen szállásunk lesz? Te miről beszélsz?

- Kérdezd a nyomozónkat.

Daniel Zipp felé fordult, aki a villa használatával viaskodott éppen.

- Ezek az emberi kezek használhatatlanok - jelentette ki mérgesen, Hitch sűrű bólogatással kísérte a megjegyzést.

- Nyilván mi sem egyszerűbb ha patája van az embernek... vagy póninak... - mondta Molly mosolyogva.

- Meglepődnél a válaszon - szúrt közbe Twilight, aki azért magabiztosabban fogta az evőeszközét, Zipp nem kis bosszúságára.
- Szóval miről van szó? - kérdezte Daniel.
- Twilight azt mondta, hogy nem érzékelte Flurry Heart jelenlétét a közelben - magyarázta Zipp, továbbra is a megfelelő fogást keresve a villáján. - Megkérdeztem a hugodat, hogy hol találtad a könyvet, hiszen jó eséllyel az évek óta ott volt, hiszen ti is onnan jártatok át Equestriába.
- Az egy kisváros, nincs messze innen, egy óra autóval - bólintott Daniel. - De miből gondolod, hogy ott bármit is találunk?
- Zipp elszántan nézett végig a társaságon.
- Egy nyomozást ott kell kezdeni, ahol a legutolsó nyomot találták. Mivel itt az idő máshogy telik, így nem tudhatjuk, mikor érkezhetett Flurry Heart, de arra jó esély van, hogy a hely az megegyezik azzal a hellyel, ahol a könyv volt. Tudom, hogy sok a bizonytalanság, de ha nem találunk ott bármi apró nyomot, akkor nem sok esélyünk van - és összenézett Twilightgal, aki szomorúan lehorgasztotta a fejét.
- Daniel csüggedten nézett maga elé.
- Sajnálom, Twilight, őszintén reménykedtem abban, hogy a mágikus erőddel hamar meg tudsz találni egy equestriai pónit.
- Semmi baj, Daniel, ez még mindig több a semminél - jelentette ki a hercegnő. - Ez az emberi test furcsa, idegen, nehéz megszokni, de azért... - kinyújtotta jobb kezét, amin a szépségjegye hirtelen ragyogni kezdett, mire az asztal közepén lévő serpenyőből néhány zöldség darab felemelkedett, és elegánsan átrepült a tányéjára -, nem reménytelen.
- Egy evőeszköz hangos csattanással ért földre. Daniel először Hitch alá nézett, de rá kellett jönnie, hogy a lánya kezéből esett ki a tárgy, miközben tátott szájjal bámulta az eseményt.
- Hát, azt hiszem ehhez most már hozzá kell szoknunk - jegyezte meg Molly.
- Szóval Megan is eljön, még ma? - kérdezte Daniel a hugától.
- Igen. Azt mondta, intéz szállást a városban.
- Hirtelen pittyegni kezdett egy mobiltelefon, Molly felkapta, majd rövid olvasás után bólintott egyet.
- Meg is van.
- Foglalt nekünk szobát?
- Egy egész panziót...

Az ebéd elfogyasztása és egy rövid pakolás után a társaság két autóval indult el az egy órás autóútra lévő kisváros felé, ahol a Williams-testvérek árvaháza működött egykoron. Az út eseménytelenül zajlott, a pónik viszont bevallottan élvezték az utazás ilyen formáját, és érdeklődve nézegették a Danielék számára már jól ismert oklahomai tájat. Még a délutáni órákban meg is érkeztek a szálláshelyükre, és megállapították,

hogyan Megan alighanem mélyen a zsebébe nyúlhatott, ha ki tudta fizetni a város legjobb fogadójának teljes kibérlését. Mivel a legidősebb testvér érkezése csak az este folyamán volt várható, a társaság úgy döntött, hogy tovább megy az árvaház felé, hátha találnak valamit, amiből kiindulhatnak. A város szélén álló épületet jól láthatóan már elkezdték bontani, az udvar, amihez a Williams-testvéreket rengeteg emlék kötötte, most sittel, törmelékkel volt tele.

- Azért Frank Gardnernek majd küldhetnek egy equestriai ajándécsomagot - jegyezte meg Twilight felé, aki meglepetten nézett a férfitra.

- Az meg kicsoda? - kérdezte.

- A régi gondnok. Ő hívott fel pár napja, hogy a bontás előtt nézzek körül, hátha találok valami érdekeset. Hát találtam...

- Szerinted a farmmal mi lett? - kérdezte Molly, távolabbra vetve tekintetét.

- Úgy tudom már magánkézben van. Arra menjünk, mutassunk pár lovat a póniknak? - kérdezte Daniel, majd egyszerre nevette el magát a hugával, jól szórakozva a helyzet abszurditásán.

- Mutassatok nekem légyszíves egy nyugodtabb helyet - kérte Twilight az embereket, mire Molly elindult velük egy ösvényen kifelé a városból. Az egykori árvaháztól nem messze egy kiterjedt erdőség vette kezdetét, aminek a szélére érve találtak egy turista pihenőt, ami jelenleg néptelen volt. Itt megálltak. Szerencsére a bontás alatt lévő épületnél jelenleg nem folyt a munka, és nagy forgalom se volt a közelben, így meglehetősen csendes volt a környék. Twilight leült a földre, majd teljes csendet kért a társaságtól, miközben az egyik kezét a földre tapasztotta, másikat pedig a levegőben tartotta. A többiek odébb álltak, hogy ne zavarják a hercegnőt az érzékelésben. Hosszú percek teltek el, miközben mindenki Twilightra várt, és közben a környezetet tanulmányozták. Jó tíz perc telt el anélkül, hogy bárki egy szót szólt volna, amikor a pónihercegnő egyszer csak felpattant, és az erdő felé mutatott.

- Ott!

- Na ne hülyéskedj! - kiáltott fel Daniel elképedve.

- Érzek valamit onnan belülről - szólt Twilight izgatottan, és hatalmas lépésekkel elindult befelé az erdei ösvényen, a többiek szinte loholtak utána. Daniel és Molly természetesen jól ismerték az erdő árvaházhoz közeli részét, annak idején rengeteget kirándultak errefelé. Twilight egy jó tíz percig követte az ösvényt, majd hirtelen megállt, leült, és újra kiterjesztette az érzékelését. Rövid időn belül felállt, és ezúttal az ösvényről letérve indult beljebb az erdőbe.

- Létezik, hogy végig itt volt? - kérdezte Daniel Twilight után loholva.

- Nem tudom - vetette oda a hercegnő. - Gyenge nagyon amit érzek, de egyre közelebb van.

- Ennyire egyszerű lenne az egész? - kérdezte lihegve Hitch Zippet, miközben a nagy tempóban többször is hasra esett, végül egy vastagabb botra támaszkodva tudott a többiekkel együtt haladni.

- Őszintén csodálkoznék rajta - jegyezte meg a pegazus.

A társaság egyre beljebb és beljebb haladt az erdőben, és már rég letértek a kijelölt ösvényről. Twilight nagyjából tízpercenként megállt, de egyre kevesebb időt töltött az érzékeléssel. Egyszer csak megtorpant, kezét sorompóként zárta le a többiek előtt.

- Itt van - jelentette ki izgatottan. A többiek lélegzetvisszafojtva néztek el Twilight mellett, majd egyszerre kiáltottak fel a csodálkozástól és a csalódottságtól is. Egy kisebb tisztásra értek ki, inkább az erdei állatok által kitaposott terület volt, nem valószínű, hogy sok ember megfordult erre. A tisztás közepén egy a környezetétől eltérő, hatalmas rózsabokor tündökölt, olyan döbbenetes virágzással és kristályos tündökléssel, hogy az egyszerűen nem lehetett földi eredetű. Daniel az első pillanatban lenyűgözve nézte a teljesen tájidegen növényt, aztán lassan, de biztosan borzalmas görcs kezdett a gyomrában kialakulni. Miközben Twilight magabiztosan lépett a rózsabokorhoz, Daniel látta a kétségbeesést megvillanni a húga szemében, mikor leguggolt Luna mellé, és nem engedte közelebb a növényhez, megfordulva pedig Zipp és Hitch arcán is a saját borzalmas felismerését látta visszatükröződni.

- Twilight! - kiáltott oda a hercegnőnek, aki igyekezett megközelíteni a bokor tövét. - Várj! Talán nem kéne...

- Itt van, érzem - mondta az eltökélt hanggal. - Várjatok!

Daniel szinte fuldoklott a torkát szorító kétségbeeséstől. Újra Zippre nézett, de a pegazus lány szeméből már patakzottak a könnyek, csendben megfordult, és odabújt Hitchhez, miközben rázkódott a válla a néma zokogástól. A srác mereven nézett lefelé a párja válla mellett, képtelen volt ránézni a már a földet kaparó Twilightra.

- Baj van? - kérdezte Luna halkan, hol apjára, hol Mollyra, hol a pónikra nézve, de képtelen volt bárki is válaszolni neki.

- Danny! Menjünk vissza - szólalt meg Molly szinte suttogva. - Neki vége.

Daniel hatalmas sóhajokkal kísérve, lassan erőt vett magán, és odalépett a rendületlenül kaparó Twilighthoz.

- Hercegnő! Hagyd ezt abba. Hagyd őt itt, kérlek - mondta elfúló hangon.

- Megvan! - kiáltott fel Twilight. Abbahagyta a kaparászást, és látszólag apró mozdulatokat tett a bokor sűrű aljában, a földhöz egészen közel. - Kérek valamit, egy darab ruhaanyagot vagy kendőt!

Molly kaparászni kezdett a kistáskájában, és elővett egy díszes zsebkendőt, majd bizonytalanul Twilight felé nyújtotta. Az lassan kimászott a bokor alól, és óvatosan a zsebkendőbe ejtett néhány szál hosszú, kékesen csillogó, hajszálnak tűnő valamit.

Lassan felegyenesedett, és morcosan nézett a teljesen összekoszolódott kezére.

- Sejtettem, hogy valami ilyesmi lesz. Még jó hogy... - kezdte magyarázni, de elakadt a szava, amikor végignézett a gyászos kinézetű társaságon. Molly és Daniel továbbra is halálra vált arccal néztek rá, Zippet még mindig rázta a zokogás, miközben Hitchhez bújt, aki látszólag teljesen értetlenül figyelte az eseményeket, Lunához hasonlóan.

- Mi van veletek? - kérdezte meglepetten. Molly elkáromkodta magát, Daniel nagyokat fújtatva fojtotta el a rátörő hányingert, Zipp pedig kibontakozott Hitch karjaiból, és vádlón Twilightra mutatott.

- Te vagy a Barátság Hercegnője, de amit csináltál, az nagyon barátságtalan volt.

- Nem értem, hogy... - kezdte Twilight meglepetten, majd megfordult, és ránézett a hatalmas rózsabokorra. Hirtelen észbe kapott. - Azt hittétek, hogy Flurry itt nyugszik? Miután mindenki rosszállóan pillantott rá, a pónihercegnő elszégyellte magát.

- Ne haragudjatok - mondta bűnbánóan. - Annyira belefeledkeztem abba, hogy végre találtam valamit, ami Flurrytól származik, hogy nem is tudtam másra gondolni. Ha az ő teste itt lenne, ebben az erdőben, akkor azt kilométerekről megéreztem volna, sőt, akkor az egész erdő úgy nézne ki, mint ez a rózsabokor. De egy biztos: ez az övé. És felmutatta a zsebkendőre helyezett világoskék szálakat. Zipp ránézett, majd újra megnézte magának a rózsabokrot.

- Egy pillanat! Azt akarod mondani, hogy ettől a pár száltól lett ez a bokor ilyen pompázatos? - kérdezte döbbenet. Twilight bólintott.

- Egy dolgot ne felejtsetek: Flurry döbbenetes varázserőt hordozott magában. Évekig tanítottam arra, hogy tudja a mágiát megfelelően használni, szóval ismerem minden megnyilvánulását. És igen, nem csodálkozom, hogy néhány száltól, ami tőle származik, kinő egy ilyen pompázatos bokor. Mindemellett, Daniel - Twilight a férfihoz fordult. - Nem tudom valaha is hogy tudom meghálálni, amit értem tétől. Évtizedekig éltem azzal a gondolattal, hogy Flurry Heart örökké eltűnt a számomra, de te reményt adtál nekem, áthoztál a te világodba, és tessék, pár óra alatt a nyomára bukkantunk. Nem tudom kifejezni, ez mennyit jelent számomra. Bármi lesz is, legalább tudom, hogy Opaline mit tett velem, és nem élek többé bizonytalanságban. Örökké az adósod maradok.

Daniel bólintott, de közben érdeklődve nézte a Twilight kezében lévő szálakat.

- És ez szerinted mi? - kérdezte.

Twilight meglepetten nézett le a kezében lévő dologra.

- Hát ami nektek, embereknek van. Haj, vagy mi...

Molly alaposan megnézte magának.

- Akkor ez a legfurább haj, amit valaha láttam - jegyezte meg. A pónihercegnő meglepetten nézett rá.

- Szerinted nem az?

Molly óvatosan kivett egy szálát, kifeszítette és a fény felé tartotta.

- Vastag. Csillog. Rugalmas, tartja a formáját. Nem tudom. Nem mondom hogy nem láttam még ilyet ember fején, de nem gyakori.

Twilight meglepetten nézett az emberekre.

- Úgy gondoljátok, hogy ez sörény? Vagy farokszőr?

- Hát ezt előbb el tudom képzelni egy pónin, mint egy emberen - bólintott Molly.

- Arra gondoltok, hogy Flurry Heart pónialakban jutott át a Földre? - kérdezte Zipp meglepetten.

- Talán velünk is így kellett volna történnie - jegyezte meg Hitch. - Lehetséges hogy... Sunny elrontott valamit?

- Sajnos nem tudok biztosat mondani erről - mondta Twilight. - Sunny csak annyit mondott el a könyvről, amennyit tudott a kapu megnyitásáról. Biztos vagyok benne, hogy nem tudhatta, milyen formában jutunk át rajta.

Daniel elővette a telefonját, hogy megnézzék az időt.

- Hamarosan sötétedik, ideje lenne visszaindulni a szállásra. Majd ott átbeszéljük, hogy hogyan tovább.

A többiek bólintottak, és elindultak visszafelé. Zipp maradt utoljára, még utoljára megnézte magának a csodálatos rózsabokrot, miközben igyekezett csitítani a lelkében keletkezett vihart. Borzalmas lett volna visszatérni Equestriába anélkül, hogy bármit tett volna Flurry Heartért. Hirtelen mozgást vett észre a szeme sarkából. Az egyik fa egy alacsonyabb ágán egy mókus jelent meg, látszólag megkönnyebbülve, hogy véget ért a csődület és a hangzavar a kis tisztáson. Zipp rámosolygott.

- Jól megzavartuk a napodat, nem igaz, kispajtás?

- Hát te kihez beszélsz?

Zipp megfordult, és Hitch széles mosolyát látta.

- Egy mókussal.

- Otthon nem mondtad, hogy te is tudsz beszélni az állatokkal - jegyezte meg a srác.

- Nem is... de te igen - mintha bomba robbant volna Zipp fejében, úgy született meg egy gondolat. - Beszélni az állatokkal... Ez az! Hitch, te tudsz beszélni az állatokkal!

A seriff póni meglepetten nézett párjára.

- Persze. Otthon, Kanca-öbölben. Zipp, örülök, hogy lassan megtanulok két lábon járni, de semmi varázserőt nem érzek magamban. Annyira át akartam jönni, hogy veled legyek, és segítsek a nyomozásban, de most hogy itt vagyok, olyan feleslegesnek és haszontalannak érzem magam.

Zipp odalépett Hitchhez, és szorosan megölelte.

- Nem tudom elégszer mondani, mennyire jó hogy itt vagy, velem. És neked köszönhetően eszembe jutott valami... valami nagyon örült dolog...

- Ezt az örültséget azonnal felejtse el! - mondta Twilight indulatosan.

- Miért, van esetleg jobb ötleted? Annyit tudunk, hogy valamikor, ki tudja mikor, Flurry Heart ott volt abban az erdőben, és ennyi. Ha nem kapunk valamilyen segítséget, akkor nem fogunk tudni előre lépni.

Zipp nem első alkalommal szállt szembe bátran a pónihercegnővel, de úgy gondolta, ebben a helyzetben kénytelen időnként határozottan kiállni az igazáért. Twilight arra kérte, hogy bizonyítsa be, hogy ő a legjobb nyomozó Equestriában, Zipp pedig ezen dolgozik attól a pillanattól kezdve, hogy megérkezett a Földre. Persze magában

elismerte, hogy az ötlete elég extrém, és komoly lelki terhet helyez ezzel a hercegnő nyakára, de mindez talán vállalható, ha cserébe megtalálják Flurry Heartot...

Twilight dühösen rogyott le a panzió társalgó helyiségének egyik kényelmes kanapéjára. Megan jó ízléssel választott szállást, a fa alapú, természetes anyagokból épülő, némileg rusztikus épület megnyugtató hangulatot árasztott, és nélkülözte a felesleges luxust és technikai csodákat. A társalgó tágas, galériás elhelyezésű, ami a kényelmes kanapék mellett rendelkezett egy nagy kandallóval, bárszekrénnel, valamint szórakozási lehetőségként biliárdasztallal, pinpongasztallal, darts táblával. Daniel lelkesen kezdte el beavatni Hitchet a biliárd rejtelseibe, Molly pedig egy üveg bor megnyitására ügyködött, miközben Lunával a vitázó feleket figyelték.

- Nem kérhetsz tőlem ilyet, Zipp - mondta Twilight, miközben szemébe könnyek kezdtek gyűlni. - Fluttershy meghalt. Ahogy a többiek is. Elfogadtam, igen, de ettől még fáj, és nem tudom, el tudom-e viselni, hogy újra látom bármelyiküket is.

- Fluttershy talán már nem él abban az időben, ahonnan mi érkezünk -bólintott Zipp, miközben együttérzően tette a kezét a hercegnő vállára. - De ha a könyv segítségével vissza tudunk menni abba az időbe, amikor ti még együtt voltatok, akkor biztos bármelyikük örömmel segítene nekünk. Hidd el, tudom hogy ez nehéz neked, de muszáj újabb nyomokat találnunk. Flurry néhány szőrszála elég volt arra, hogy kihajtson egy gyönyörű rózsabokor, talán a mágiája az állatokra is hatással volt, márpedig az állatok nyelvén Fluttershy tudott a legjobban beszélni. Biztos vagyok benne, hogy szívesen segítene, még ilyen furcsa helyzetben is.

- És valahogy meg kéne tudnunk azt is, hogy végül is milyen formában került a Földre - szólt közbe Hitch, miközben a fogást próbálta a biliárdasztalon. - Szerintem egyáltalán nem mindegy, hogy egy pónit vagy egy embert kell keresnünk.

- Igazad van - mondta Zipp, miközben rámosolygott a párjára. - Twilight, nyomozó vagyok, nem pedig mágus. Te magad is elismered, hogy a mágiát alig tudod használni itt a Földön. Muszáj visszamennünk Equestriába a barátaidhoz, akik segítenének megtalálni a válaszokat.

- És szerinted hogyan lennék képes átjárót nyitni abba a korba, amikor ők még éltek? - kérdezte Twilight bizonytalanul. - Még csak nem is volt időm tanulmányozni a könyvet. Igen, Sunny elmagyarázta, hogy kell használni, de nem akarok kockáztatni.

- Még Flurry Heartért se? - kérdezte Zipp óvatosan.

Twilight sóhajtott, de nem válaszolt.

- Ti mit gondoltok? - kérdezte a pegazus a társaság többi tagjától.

Daniel töprengve figyelte, ahogy Hitch kissé ügyetlenül próbálta meglökní a fehér golyót a dákóval, majd meglepetten konstátálta, hogy a gyenge lökés ellenére lyukba talált.

- Abban igazad van, Zipp, hogy ha segítséget kérünk, akkor biztosan nem utasítják vissza - mondta Daniel elgondolkodva. - Viszont van ennek az ötletnek egy nagyon veszélyes hozománya.

- Micsoda? - kérdezte Zipp.

- Az, hogy ez már időutazás.

Molly ekkor érezte szükségét arra, hogy belekortyoljon a borba...

- Na, helyben vagyunk...

- Igazad van - bólintott Twilight. - Volt régen részem időutazásba, és soha nem mentek simán a dolgok. Más megoldást kell találnunk.

- Persze ha óvatosan csináljuk... - gondolkodott el Daniel.

- Attól hogy láttál pár időutazós filmet, még nem kéne úgy gondolnod, hogy te megtudnád oldani - szólt rá Molly. - És ne feledd, Equestria múltja biztosítja, hogy Flurry Heart a Földre kerüljön. Ha ebbe belepiszkálunk, esetleg megtudják, hogy ő kerül bajba a jövőben, akkor teljesen felülíródik a jelen.

- Na most akkor hány filmet soroljak fel, ami megerősíti vagy megcáfolja ezt a teóriát? - kérdezte epésen Daniel. - Úgy kéne csinálni, hogy még a születése előtt érkezzünk. És persze kerülni kell a Kristálybirodalmat. Nem beszélhetünk mással, csak a fiatal Twilightgal és a barátaival.

- Te is kezded? - kérdezte az idősebb Twilight dühösen.

- Őszintén, van bárki a jelenlévők között, akinek van jobb ötlete arról, hogy hogyan tovább? - kérdezte hangosan Daniel, és körbenézett. Molly elhúzta a száját, majd újra ivott egy korty bort. Luna elmélyülten pötyögött a telefonján, alighanem az időutazás címszót tanulmányozta. Hitch odament Zipphez, és támogatólag megfogta a kezét, miközben mindketten a fejüket rázták.

- Mi legyen akkor, Twilight?

A pónihercegnő szótlanul nézett maga elé, alaposan átgondolva a helyzetet. Végül felsóhajtott.

- Próbáljuk meg - mondta nagy nehezen. - Minden józan eszem tiltakozik ez ellen, de tényleg nincs jobb ötletem, hogyan tovább.

Daniel elővette az átjárót nyitó könyvet, és letette a helyiség közepén lévő asztalra. Twilight fölé emelte a szépségjegyével ellátott kezét, mire a könyv kinyílt, és rögtön láthatóvá vált rajta egy másik helyiség rajza, az egyik pontján pedig egy póni alakja is kivehető volt.

- Ez a zafir-foki palota trónterme - kiáltott fel Zipp meglepetten. - Az ott pedig...

- Sunny - szólt közbe Daniel.

- Ott van a könyv közelében - mondta Twilight. - Komolyan veszi, amit mondtam neki. De most nem rá van szükségünk.

A felemelt kezén a szépségjegy ragyogni kezdett, mire a könyv lapjai sebesen elkezdtek visszafelé pörögni.

- Mindenképp az után kell érkezni, hogy alikornissá változtam, hisz azzal az erővel segíteni tudok magamnak megnyitni a portált - mondta Twilight. - Sőt, Tirek támadása után kell csinálnom, mivel a régi könyvtárban még nem volt ott ez a könyv. Viszont Flurry Heart születése előttre kell időzíteni.

Behunyta a szemét, a lapok pedig továbbra is pörögtek, de immár jóval lassabban, néha előre, néha hátra. Végül pár perc után megállt és teljesen kinyílt a könyv, és lassan kirajzolódott egy újabb helyiség képe. Twilightnak elakadt a lélegzete, amikor ránézett.

- Ez a Barátság Kastélyának könyvtárterme - mondta, miközben megbabonázva nézte az egyre hangsúlyosabban kirajzolódó képet.

Daniel a vállára tette a kezét.

- Ugye tudod, hogy neked nem kéne jönnöd? - kérdezte óvatosan.

- Tudom - sóhajtott Twilight. - Nem szabad kockáztatni, hogy saját magammal találkozjak.

- Akkor én megyek - szólalt meg Zipp, majd odafordult Hitchhez. - Ezt most megoldom egyedül, szerelmem - mondta, majd pusztit nyomott társa arcára.

- Biztosan jó lesz így? - kérdezte az aggódva.

- Viccelsz? Látni a Barátság Kastélyát, és találkozni a legendás hatossal? Mintha egyszerre válna valóra kiscsikó korom összes kívánsága.

- Én is megyek - mondta Daniel.

- Szerintem arra semmi szükség - jegyezte meg Molly.

- Egyrészt vigyáznom kell Zippre, nehogy elkotyogjon valamit, hogy aztán kinyírja az idővonalat - mondta Daniel, a pegazus megrovó tekintetét eredményezve. - Másrészt talán jobb ha megtudják a túloldalon, hogy mi is az az ember, mielőtt a Földre jönnek. Daniel felvette a helyiségben lévő jókora asztalon eddig fekvő zsebkendőt, amiben a Flurry Heart által elhagyott szálak rejtőztek, zsebre rakta, majd odament Lunához, és szorosan megölelte.

- Nem lesz gond, ugye, apa? - kérdezte a kislány megszeppenve.

- Ne aggódj, az elmúlt napokban mást se csináltam, csak ki-be jártam Equestriába. Igyekszünk vissza. Ne ijedj meg, maradj Molly mellett.

Luna bólintott, Daniel pedig felállt, és beállt a könyv elé. Zipp váltott egy utolsó csókot Hitchel, majd megállt a földi férfi mellett. Twilight vetett egy utolsó vágyakozó pillantást a rajzra, majd a szépségjegye felvillant, és majdnem azonnal megjelent a szivárványszínű átjáró. Daniel és Zipp utoljára összenéztek, egymásra bólintottak, majd egyszerre átlépték a kaput.